

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 406/2025
27.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., као правног следбеника иза пок. ББ, бив. из ..., чији је пуномоћник Јелена Рајачић, адвокат из ..., против туженог АД „Електропривреда Србије“, Београд, чији је пуномоћник у поступку по ревизији Сабахудин Тахировић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1524/24 од 10.10.2024. године, у седници одржаној 27.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1524/24 од 10.10.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1524/24 од 10.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П1 151/23 од 16.05.2024. године, ставовима првим и другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и тужени је обавезан да тужили, као правном следбенику иза пок. ББ, бив. из ..., на име накнаде штете за неискоришћених 6 дана годишњег одмора исплати и то: за 2016. годину укупно 23.529,54 динара са законском затезном каматом од 01.01.2024. године до исплате, као и 16.430,11 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспелости па до израде вештачења 31.12.2023. године и за 2017. годину укупно 21.993,54 динара са законском затезном каматом од 01.01.2024. године до исплате, као и 12.830,84 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспелости па до израде вештачења 31.12.2023. године. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужили накнади трошкове парничног поступка од 127.791,36 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1524/24 од 10.10.2024. године, ставом првим изреке, делимично је преиначено решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди, тако што је одбијен захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка преко 124.441,84 динара са законском затезном каматом

од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијена је жалба туженог у преосталом делу и потврђена је првостепена пресуда у преосталом делу. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Тужиља је поднела одговор на ревизију, не захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“, бр.72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права. Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је накнада штете за неискоришћене дане годишњег одмора. О овом праву тужиле судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом као у овој правној ствари, код утврђења да је тужени ускратио правном претходнику тужиле право на коришћење годишњег одмора за 2016. и 2017. годину у трајању од по 6 радних дана. Указивање туженог на постојање другачијих одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање), због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 27.06.2019. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 74.784,03 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног

дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија тужене није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић